Після далекого плавання корабель наш повертався на Батьківщину.

Він ніби вгадав заповітне бажання моряків — швидше зустрітися з ріднею та друзями — і мчав прудко й невпинно. Тільки пінявий слід лишався за кормою.

Тихо хлюпотіла вода. Здавалось, неповороткі, хвостаті риби виграють довкола.

Насправді ж ворушилися там ліниві, пригладжені вітром хвилі.

Пекуче південне сонце стояло в зеніті — прямо над головою.

Вийдеш на палубу, а тіні немає. Білими свічками виструнчилися високі щогли, і теж без тіней.

Все залила-захлюпала іскриста сонячна повінь!

Було це за тридев'ять земель, далеко-далеко на чужині...

Усі ми вірили: хоч куди заведуть дороги, хоч скільки стрінеться морів, — перепливемо і повернемось додому.

Океан. Безмежна водяна пустеля. Сотні кілометрів до найближчого берега. А штурман візьме схожий на бінокль прилад — секстант, наведе його на зірку-другу. Схилиться над картою, підрахує щось і скаже:

— Корабель наш перебуває в такому-то й такому місці.

Накреслить на карті лінію — маршрут нашого корабля.

І ми пливемо далі.

Сонечко. Вітер. Блакить.

Та океан, підступний і хитрий велетень, ніколи не дрімає. Якщо ж і спить, на думці в нього завжди одне: побільше лиха накоїти морякові!

Ось що трапилося з нами, коли ми залишили південні краї і повертались додому.

...Спочатку було тихо й спокійно.

Та враз небо почорніло! Повіяв різкий, холодний вітер. У повітрі закружляли перші сніжинки. Вони то безладно роїлися за кормою, немов чайки, яким викинеш кусень хліба, то стукали в скло ілюмінаторів.

Нескінченні білі хвилі перекочувалися через борт, заливали палубу.

Вгору-вниз! Вгору-вниз! — як на велетенській гойдалці, піднімали корабель.

Вітер розгойдував щогли, пронизливо свистів у снастях.

Кидало корабель з хвилі на хвилю, клало з борту на борт. Проте він — верткий, неначе кіт,— кожного разу випростовувався.

Ось уже більше тижня як заштормило. Дня не відрізнити від ночі: ні зірок, ні сонця — над світом непроглядна пітьма!

Збилися ми з дороги і, де перебували,— визначити не можемо. Навіть штурман мовчить, немов у рот набрав води.

Ще півбіди, коли далеко берег. У відкритому морі хвилі тебе гойдають, та й тільки. "Штормує корабель!" — кажуть моряки. Та горе, якщо поруч земля! Вітер щомить може жбурнути кораблик на скелі.

Живим звідти не вибратися!

Єдине, що допомагає мореплавцям, котрі заблудилися, це — маяки.

І ми їх угледіли, берегові рятівні огні! Крізь туман і морок побачили.

Заяскравіло вдалині, освітило океан розлютований.

Раз у раз розплющував маяк своє око.

І ми ще дужче повірили, що переборемо бурю — крізь шторм проб'ємося до рідного берега!

А я згадав Курильські острови — як ми там маяки засвічували.

"Яке то щастя, — подумалося, — що вогонь, який ти запалив, не гасне — радість приносить людям!"